

A venit să aducă sabia

Îndopați până la saturație cu obiceiurile și atmosfera sărbătorii, devenim cu timpul imuni la adevăratul ei mesaj. Menit a fi o sărbătoare închinată Mântuitorului, Crăciunul s-a lătit în zilele noastre la dimensiunile unui întreg sezon, prefăcut în prilej de realizare a agendei proprii. Inundat cu un potop de imagini, care ne captează privirile, și melo-dramatizat prin creații muzicale inspirate tot mai mult din repertoriul păgân, sezonul reușește să împingă pe planul al doilea evenimentele dramatice și unice, istorisite în Cuvânt, care au însoțit nașterea lui Mesia, sedimentând mesajul Scripturii sub un strat gros de erezii, povestiri siropoase, ritualuri de familie și manipulări comerciale.

Ne istovim alergând prin labirintul magazinelor universale în căutarea cadoului perfect, ca și cum sărbătoarea ar fi dedicată părinților, copiilor, soților, soțiilor, fraților, surorilor, prietenilor etc. Lungi liste de cumpărături, întocmite cu toată grija, ne păstrează memoria proaspătă, nu cumva să uităm pe cineva, desigur în afară de ...El. Lui Hristos nu-I putem oferi un cadou cumpărat la super-magazin, iar ce-Și dorește de la noi rămâne uitat, îngropat sub grămada de pachete frumos ambalate și etichetate artistic, de sub pomul de Crăciun.

Când serviciul din biserică începe, în seara de ajun, suntem prea epuizați să mai putem participa cu duhul la încercarea predicatorului de a evoca scenele biblice, devenite prea familiare, ca să mai stârnească în noi emoții sfinte. Gândul ne zboară la masa festivă care urmează, trecem în revistă încă o dată lista invitaților și zâmbim involuntar, anticipând surpriza musafirilor, când noua rețetă de prăjitură le va fi servită. Anticipăm cu nerăbdare felicitările și laudele pentru reușita serii. Încercăm să ghicim cât de inspirați am fost alegând cadourile și imaginăm în gând reacția fiecăruia dintre cei dragi, în clipa defacerii ambalajului. Facem inventarul gustărilor pregătite pentru colindători și ne "rugăm" pentru reușita serii, în care am investit atâta pregătire, efort, energie, cheltuială și emoții.

Pentru Maria și Iosif, nașterea lui Isus a fost mai degrabă începutul unui drum al pribegiei și al suferinței, care-i purta departe de intimitatea căminului lor, pe care-l părăseau pentru totdeauna, ducându-i în exilul Egiptului și, mai apoi,

în Nazaret. Cea mai sfântă dintre mame a fost nevoită să nască departe de casă, privată de cele mai elementare condiții ale confortului și igienei cerute de acest eveniment. Viitoarele mame ale zilelor noastre nu lasă nimic la voia întâmplării și nasc în spitale curate, asistate de medici cu experiență și cea mai bună reputație. O descriere mai simplă, a unei nașteri mai modeste (decât a Pruncului dumnezeiesc), nu cred că este posibilă. Iată ce ne-a lăsat scris Luca, acest istoric fără seamăn între istorici: „și a născut pe Fiul ei cel dintâi născut, L-a înfășat în scutece și L-a culcat într-o iesle, pentru că în casa de poposire nu era loc pentru ei” (Luca 2:7). Laconic, ca un proces verbal și succint ca un text de telegramă. Doar pronumele personale și substantivul „fiul”, scrise cu majuscule, aduc aminte că-i vorba de Fiul lui Dumnezeu.

Trec neobservate astăzi cuvintele bătrânului Simeon, prin care Duhul Sfânt dezvăluia Mariei destinul Pruncului de curând născut: „Copilul acesta este rânduit spre prăbușirea și ridicarea multora în Israel și să fie un semn, care va stârni împotrivire”. Singura certitudine cu care lumea era pregătită să-L întâmpine pe Copil, a fost „împotrivirea”.

În timp ce noi sărbătorim sezonul Crăciunului, obosindu-ne picioarele prin magazine, epuizându-ne economiile adunate bănuț cu bănuț, trecem nepăsători pe lângă mulți „prăbușiți” și nebăgați în seamă, de care nu-i mai pasă nimănui. A ajuns mai important să avem parte de o sărbătoare memorabilă în familie și un program artistic reușit în biserică, decât să căutăm a ridica un suflet din prăbușirea lui. Departe de noi gândul că putem face din sezonul acesta o vreme prielnică de a împlini voia Celui pe care-L invocăm în sărbătoare, și a cărui poruncă o putem împlini: „Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile ...” Nici unul din noi nu are nevoie să caute printre străini, sau peste mări și țări, pe omul în nevoie ...

În continuare, bătrânul cu viața sfântă se îndreaptă spre Maria: „Chiar sufletul tău va fi străpuns de o sabie ...” (Luca 2:35). Când răspundea îngerului vestitor, „Iată roaba Domnului, facă-mi-se după cuvintele tale!”, Maria nu bănuia că pacea avea să fie luată din familia ei. Împotrivirea se ridica chiar din sânul familiei, căci „frații lui nu credeau în El” și-L alungau de acasă: „Pleacă de aici și du-Te în Iudea, ca să vadă și ucenicii

GELU ARCADIE MURARIU,
Publicist, SUA

„Să nu credeți că am venit s-aduc pacea pe pământ; n-am venit să aduc pacea, ci sabia”.
(Matei 10:34)

Tăi lucrările pe care le faci” (Ioan 7:3-5), iar rudele „au venit să pună mâna pe El. Căci ziceau: «Și-a ieșit din minți»” (Marcu 3:21).

Apoi, sabia lui Irod se ridica împotriva Pruncului. Fără să-L poată identifica (fiind revelat numai celor neprihăniți, care „așteptau mângâierea lui Israel”), sabia lovea fără să aleagă, ucigând mulți prunci de parte bărbătească în Betleem și împrejurimile lui. Ei mureau în locul Pruncului născut ca să moară pentru noi toți.

Mai târziu, chiar Isus avea să declare: *„Să nu credeți că am venit să aduc pacea pe pământ ... ci sabia”* (Matei 10:34). Sabia a devenit principiul care lucrează în orice loc în care Isus este primit, afectând viața credinciosului atât în familie cât și în societate.

Dincolo de atmosfera de pace aparentă a sărbătorilor de Crăciun, în lume se petrec lucruri nefaste și fapte de cruzime, iar prin biserici bântuie rătăcirile de la adevăr, răzvrătiri împotriva autorității divine și dezbinări între frați.

Sabia adusă de Domnul, nesătulă de sânge, lovește fără milă în stânga și-n dreapta, fără ca ochii noștri duhovnicești, acoperiți de văluri groase, să mai vadă măcelul și să le mai pese de cei prăbușiți în sângele lor. Mai mult, poate că nici familia ta nu e străină de lucrarea acestei săbii.

Nu uita că ești prins la mijloc, într-un conflict la fel de vechi ca lumea, confruntarea ultimă, pe viață și pe moarte, dintre neprihănire și păcat, dintre lumină și întuneric, conflict declanșat în grădina Edenului, decla-

rat de Dumnezeu în binecunoscutele cuvinte: *„Vrăjmășie voi pune între tine și femeie, între sămânța ta și sămânța ei. Aceasta îți va zdrobi capul și tu îi vei zdrobi călcâiul”* (Genesa 3:15).

Ești implicat în acest conflict prin naștere și vei fi declarat sau victimă, împreună cu șarpele, sau biruitor împreună cu Sămânța femeii. Fiul lui Dumnezeu a consimțit să Se nască în natură umană și să Se implice alături de noi într-un conflict pe care l-a socotit al Lui însuși. Cât de mult L-a costat pe El nașterea din femeie, ca să moară în locul nostru, nu vom ști niciodată în viața trăită în această lume căzută. Doar când vom sosi Acasă ...